

Mistrovství světa juniorů 2011 – Moskva

Do Ruska jsme vyrazili prakticky ihned po ME v Helsinkách. Jel se mnou i taťka jako trenér a překladatel (v celém areálu mluvilo pouze 5 lidí anglicky).

Využil jsem nabídky tamního jachtklubu a bezplatně si půjčil loď i se stěžněm. Plachtu, samozřejmě bez spír, jsem složil do kufru a tak jsme mohli letět.

Na letišti v Moskvě nás vyzvedl řidič z klubu a po zhruba hodinové cestě, během které jsme nevycházeli z údivu – především stav silnic a pohled na sídliště nás fascinoval, jsme dorazili na místo. Druhý den ráno jsme vybrali loď a stěžň a její úprava do závodního stavu nám zabrala dost času. Udělali jsme vše od výměny čepu na ploutvi za posuvný, sešití lan trimů, výměně výtahu na stěžni až po seřízení lodě. Pak už jsem mohl na vodu.

Ve volném čase jsme využívali možnost dalších aktivit v klubu, především jsme hráli ping pong.

Před závodem byl uspořádán clinic vedený skvělým jachtařem a účastníkem olympiády v lodní třídě Finn, v současné době závodníkem lodní třídy Star – Paulem McKanziem. Mně osobně tento trénink velice pomohl, jelikož se zaměřoval na každého závodníka jednotlivě, točil spoustu záběrů na kameru a poté nám názorně vysvětlil, co bylo potřeba. U mne to byla především technika free pumpingu, taktika zadřáků a lepší sezení na lodi za slabého větru.

Již od začátku nám bylo jasné, že povětrnostní podmínky nebudou vzhledem k vysokým teplotám a jasné obloze valné.

V pondělí jsme se rozhodli pro day off a vydali se na výlet do centra Moskvy, ze kterého jsme si přinesli množství fotek, zážitků i překvapení. Večer bylo slavnostní zahájení a nezbývalo, než se psychicky připravovat na první závodní den.

Start byl plánován vždy na 12:00, ale většinou se to neobešlo bez odkladů. První den jsme víceméně prostáli první rozjížděku, kterou nezrušili a to ani po té, co jsme se 15 minut téměř nepohnuli na zadřák, ze kterého se stal ostrý bočák a rozjížděka byla zkrácena. Pro všechny to bylo nepochopitelné rozhodnutí vzhledem k tomu, že byl první den závodu. Další den jsme stáli na vodě téměř 7 hodin bez jakéhokoliv závanu větru a v 37 stupních ve stínu a nezbývalo, než se koupat.

Třetí závodní den panovaly opět velmi slabé povětrnostní podmínky. Po přerušení rozjížděky nás odeslali na břeh. Zpátky jsme šli kolem páté hodiny a odjeli jednu rozjížděku za velice slabého a proměnlivého větru.

Čtvrtý den vypadaly podmínky nadějně a podařilo se odjet 3 rozjížděky, ve kterých se mi více nebo méně dařilo. I když foukal vítr, tak velice skákal a žádná pravidelnost v tom nebyla. Poslední den závodu byl start již v 10 hodin a nastoupili jsme ke třem rozjížděkám. První jsem rozjel špatně vzhledem ke špatně zvolenému křídлу a nevyšel mi ani zadřák – bránu jsem točil na 28. pozici. Poté jsem pár lodí stáhnul na stoupačku a zadřák mi vyšel velice dobře, jelikož byl free pumping a dojel jsem 11. Další jízda byla startovaná na černou vlajku (tak jako všechny) a následovalo všeobecné odvolání. Bez větších obav jsem se jel podívat, kdo půjde ven – vzhledem k tomu že podle německého trenéra bylo přes čáru 15 lodí. K mému údesu jsem byl vyloučen já a ještě další dva kluci ze zahraničí, pouze jeden ruský závodník a to původně číslo 6, který byl ještě jednu délku přede mnou – jenže dotyčný závodník by přišel o vedení celé soutěže tak bylo oznámeno, že komise udělala chybu a číslo 6 bylo přepsáno na 9. Po velmi emotivním rozhovoru se závodní komisí jsem sbalil plachtu a čekal na další rozjížděku na motoráku. Ani jsem neměl chuť nastoupit, ale se zatnutými zuby jsem šel. První stoupačka mi vyšla velmi slušně a návětrnou značku jsem točil osmý. Vítr pulzoval od 8 do 15 uzlů. Po vyjetí mírného extrému a nezaleknutí se toho, odhalzování až velice pozdě a samozřejmě s podporou free pumpingu jsem točil závětrnou bóji druhý. Další stoupačka byla jen o točení do změn a hlídání si protivníků, nahore jsem vedl a měl v plánu to udržet, což se

mi povedlo i přes další stoupačku a závěrečný zad'ák do cíle. S obrovskou radostí z první vyhrané rozjížd'ky v zahraničí jsem balil plachtu konečně s dobrou náladou nejen z toho, že se mi to konečně povedlo, ale i proto, že už jsme to měli za sebou.

Bohužel jsem si nesplnil svůj cíl a to být do top 10, maximálně 15 a skončil jsem na 16. místě. Tento závod byl pro mě velmi únavný a to hlavně psychicky. Slabý vítr a extrémní teploty nás deptaly. K touze po návratu do Čech se přidal samozřejmě i fakt, že jsme byli prakticky měsíc v kuse v zahraničí.

Musím říct, že sdílím názor všech zahraničních závodníků a to nikdy víc Moskva, jednou to stačí.

Tomáš Hrnčál